

## ת"פ (כפר סבא) 20066-08-20 - מדינת ישראל - רשות המיסים נ' ליאור גולן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 20066-08-20 מע"מ - פתח תקווה ואח'  
נ' לחם ליאור ח.פ. 514164607 ואח'

לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: 1. מדינת ישראל - מע"מ פתח תקווה

2. מדינת ישראל - רשות המיסים המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אביבה גטה ועו"ד ורד דשא

נגד

1. לחם ליאור בע"מ

ליאור גולן הנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד עדי ארליך

### פסק דין

#### כתב האישום המתוקן בשנית; הודאת הנאשמים

1. הנאשמים, חברה פרטית שעסקה בהפעלת מאפייה, ומנהלה הפעיל (יליד 1976), הודו בביצוע 9 עבירות של **אי הגשת דו"חות מע"מ במועד**, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975; עבירה של הפרת הוראה מחוק מע"מ או מהתקנות שנקבע שההפרה היא עבירה, לפי סעיפים 118 ו-88(א) לחוק מע"מ יחד עם תקנה 23(ב)(1) לתקנות מע"מ; ו-2 עבירות של **אי הגשת דו"ח שנתי למס הכנסה ואי הגשת דו"ח אישי**, לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, הנאשמים הגישו שלא במועד, במודע, 9 דו"חות תקופתיים למנהל מע"מ, עבור התקופה שבין יולי 2019-מאי 2020, ואף לא צירפו את מלוא תשלום

המס הנובע מהם כנדרש על פי החוק והתקנות. סכום המס שטרם שולם עמד על 177,992 ₪.

בנוסף, הנאשמים הגישו במועד דו"ח תקופתי לחודש אפריל 2020, ללא צירוף התשלום על סך 8,243 ₪ כנדרש בחוק ובתקנות.

בנוסף, הנאשמים לא הגישו לפקיד השומה דו"ח על הכנסותיה של הנאשמת לשנת המס 2018, כאשר מחזורה העסקי לשנה זו עמד על פי דיווחיה למע"מ על סך של 4,287,778 ₪; הנאשם אף לא הגיש לפקיד השומה דו"ח על הכנסותיו לשנת 2018.

3. לבקשת ההגנה, וחרף התנגדות התביעה, נשלח הנאשם לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו, אשר יבחן סיום ההליך ללא הרשעה.

### תסקיר שרות המבחן

4. מתסקיר שרות המבחן מיום 6.11.24 עולה שהנאשם כבן 48, נשוי ואב ל-4 ילדים, מתגורר בשכירות בחריש. הנאשם בוגר 12 שנות לימוד, סיים שרות צבאי מלא בחיל האוויר. הנאשם עובד כעצמאי המספק ציוד אפיה למאפיות שונות ברחבי הארץ. תיאר מצב כלכלי תקין, מלבד חובות לבנק שהחלו עם קריסת עסק המאפייה שניהל בעבר. אמו של הנאשם נפטרה ממחלה לפני מספר שנים והוא טיפל בה בשנותיה האחרונות. הנאשם זומן לבדיקת שתן לצורך איתור סמים אך לא הגיע. הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

בהתייחסו לעבירות הנאשם התקשה לקבל אחריות למיוחס לו בכתב האישום המתוקן בשנית. הוא סיפר שהיה שרוי בתקופת חיים לחוצה בעקבות מות אמו, על כן, לדבריו, לא שילם חשבונות מס במלואם ובמועדם, ואף לא הגיש דו"חות מע"מ במועד. בשיחה עמו השתמש במנגנוני הכחשה והרחקה והשליך הסיבות לאי הגשת הדו"חות לנסיבות חייו.

התרשמות השרות שהנאשם עשה מינימליזציה מחומרת מעשיו והתקשה להכיר בפסול שבמעשיו.

כגורמי סיכון נלקחו בחשבון נטייתו של הנאשם לגלות קשיים בקבלת אחריות להתנהלותו בחיים לצד יסות דחפים נמוך, קושי לעמוד במחויבויות ובציפיות של תפקידיו השונים בחייו והתנהלות לא מקדמת בבית העסק למרות השלכות ידועות למעשיו. עוד התרשם השרות שהנאשם התקשה לבטא עצמו באופן אותנטי, התנהל בצורה מניפולטיבית והתקשה לשתף לגבי חולשות וקשיים עימם מתמודד.

שרות המבחן העריך שנוכח פרמטרים אלה, קיים סיכון להישנות עבירות אצל הנאשם.

שרות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ונמנע ממתן המלצה לאי הרשעה בדין. השרות המליץ על ענישה קונקרטיית לצד ענישה מותנית ארוכה ומרתיעה וקנס כספי.

### טיעוני ב"כ הצדדים

5. באת כוח מע"מ הפנתה לערכים החברתיים המוגנים בעבירות המע"מ שביצע הנאשם ולמידת הפגיעה בהם. על סמך פסיקה אליה הפנתה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע ממאסר על תנאי ועד 7 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס שנע בין 5%-10% מגובה המחדל והתחייבות להימנע מעבירה. לאור הסרת המחדלים, עתרה ב"כ מע"מ לגזור על הנאשם מאסר על תנאי, קנס מרתיע והתחייבות להימנע מעבירה. על הנאשמת ביקשה לגזור קנס כספי.

ב"כ מס הכנסה אף היא הפנתה לערכים החברתיים המוגנים בעבירות מס הכנסה ולמידת הפגיעה בהם. היא ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שתחתיתו מאסר על תנאי. נוכח הסרת המחדל, עתרה למקם עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

לענין הבקשה להימנעות מהרשעה, הפנו התובעות למדיניות הפסיקה הנוהגת באשר לקריטריונים להימנעות מהרשעה באופן כללי, וליישום הזהיר בעבירות מס בפרט. לדבריהן, שני המבחנים לסיום ההליך ללא הרשעה אינם מתקיימים, לא המבחן של חומרת העבירות ונסיבותיהן, ולא המבחן של נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם, הכל על רקע תסקיר שרות המבחן השלילי שהוגש בעניינו של הנאשם, אשר אף הוא אינו ממליץ על סיום ההליך ללא הרשעה, ואין טעמים מיוחדים לסטות מהמלצתו השלילית.

6. ב"כ הנאשמים הפנתה לעובדה שכלל המחדלים הוסרו ושהנאשם עומד בהסדר תשלומים שהחל עוד בטרם הגשת כתב האישום, מפברואר 2020. נטען שהעבירות הכלולות בכתב האישום מכונות עבירות "טכניות", והיו אמורות להסתיים במסלול המנהלי ללא הגשת כתב אישום פלילי. נטען שגם על פי הנחיות רשויות מע"מ ניתן היה לסיים את התיק בהליך מנהלי, שכן מדובר בפחות מ-18 עבירות. נטען שהתיק הוא תולדה של אי עמידה באחד מהתשלומים שנקבעו בהסדר. גם עבירות מס ההכנסה, אי הגשת דו"ח חברה ודו"ח אישי, מתאימות לקנס מנהלי. נטען ש"איחוד הזירות" הזיק לנאשם במקרה זה. ב"כ הנאשמים טענה שהגישה בקשה להמרת כתב האישום לקנס מנהלי, אך משזו הועברה לפרקליטות המדינה בהתאם לנהלי רשויות מע"מ, המדינה התייחסה לבקשה כבקשה לעיכוב הליכים הדורשת סטנדרטים שונים ולכן נדחתה. כך נקלע הנאשם למצב בו לא ניתן להמיר את כתב האישום לקנסות מנהליים חרף העובדה שהמחדלים הוסרו לפני שהתקיים דיון אחד בבית המשפט.

בשלב זה, הבהירה ב"כ מס הכנסה, שבמידה ונאשמים עוברים עבירות נוספות לאחר הגשת כתב האישום, המדיניות היא שלא להמיר את כתב האישום בקנס מנהלי, כך שהבקשה מבחינת מס הכנסה היתה נדחית ממילא.

ב"כ הנאשמים המשיכה וטענה שמדובר בנאשם כבן 48, עצמאי משנת 2006, זו הסתבכותו היחידה עם החוק, הוא נלחם שלא להגיע לפשיטת רגל חרף המלצות רואה החשבון, ושילם את כל חובותיו לבנקים, לספקים ולרשויות המס.

נטען שהנאשם ניגש למכרז ממשלתי (מכרז פומבי 05/2024 רכישה, אספקה, התקנה ותחזוקה של תנורי אפיה וריטרדר פרופר עבור הכנסת) וזכה בו ביום 14.4.24 (נע"1). נטען שכחלק מתנאי המכרז

נדרש הזוכה להצהיר שעד למועד האחרון להגשת הצעות במכרז לא הורשע המציע ביותר משתי עבירות, ומשכך, במידה ויורשע הנאשם בדין ייגדע מטה לחמו.

ב"כ הנאשם התעמתה עם התרשמות שרות המבחן ומסקנותיו. לענין אופי עברייני, לכאורה, נטען שזו הסתבכות ראשונה ויחידה של הנאשם, מאז חלפו 5 שנים והוא לא שב להסתבך; לענין התנהלות בלתי מחושבת וקושי לעמוד בציפיות, נטען ששנים רבות הנאשם מתנהל כעצמאי ומעולם לא הסתבך; ולענין אי נטילת אחריות, נטען שהיה כשל בהסבריו של הנאשם שלא התבטא בצורה מדויקת. הנאשם נטל אחריות עם הסרת המחדל ובבית המשפט.

הסניגורית הפנתה לעובדה שבתקופת הקורונה אמו של הנאשם סבלה ממחלה ממארת והוא סעד אותה עד ליום מותה (מסמך רפואי, **נע/2**). עוד טענה שבצוואתו ציווה האב שאחותו של הנאשם (אם חד הורית הסובלת ממצב כלכלי מורכב) תמשיך להתגורר בדירת המגורים, כאשר מצוין שהנאשם ימשיך לדאוג ולסייע לה ככל שיידרש (**נע/3**).

הסניגורית הפנתה לתעודת הבגרות המלאה של הנאשם ולתעודת הצטיינות ומכתב המלצה שקיבל בצבא (**נע/4**). עוד הפנתה למכתבים בדבר התנדבותו של הנאשם ותרומתו לחברה (תרומת מאפים להוספיס אונקולוגי, ל"בית עמיחי" לאוכלוסיות מוגבלות ולניצולי שואה (**נע/5**).

נטען שהנאשם כיום לומד במכללת רופין לימודי חשמלאי מוסמך.

לאור האמור, ביקשה ב"כ הנאשמים להימנע מהרשעת הנאשם בדין ולהורות לשרות המבחן לגבש עבורו תכנית של"צ, לצד התחייבות להימנע מעבירה.

ב"כ הנאשמים הפנתה לפסיקה המאמצת בקשת הגנה להימנע מהרשעה בתיקים של אי הגשת דו"ח במועד, וטענה שככל שחומרת העבירה נמוכה יותר, הנזק הקונקרטי אותו נדרש הנאשם להוכיח נמוך יותר.

## **דין והכרעה**

7. למעשה, אין חולק בין הצדדים אודות הערכים החברתיים המוגנים בעבירות אותן ביצעו הנאשמים שעניינם שמירה על ערך השוויון בנשיאה בנטל המיסים; שמירה על תקינות מערכת גביית המיסים בכדי שתתאפשר גביית מס אמת בזמן אמת; ומניעת פגיעה בקופה הציבורית.

[רע"פ 6371/14 **אבו מנסי באסם נגד מדינת ישראל** (28.10.14); רע"פ 1688/14 **דוד כץ נ' מדינת ישראל** (9.3.14)].

אין גם חולק שמדובר בעבירות המבוצעות, בדרך כלל, על ידי אנשים נורמטיביים, וכי אין המדובר בעבירות הדורשות כוונה מיוחדת להתחמק או להשתמט מתשלום מס, אלא בעבירות שלא נלוות אליהן כוונת מרמה, אם כי לא מדובר בעבירות "טכניות או פעוטות ערך", אלא בעבירות הפוגעות

בחובתן של רשויות המס לבצע הליך גביית מיסים סדור והגון [רע"פ 9/09 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.1.09)]. על כן, נקבע בפסיקה שחרף עובדה זו, יש לגזור על מבצעי העבירות עונשים מרתיעים, כדי מאסרים לריצוי בעבודות שרות, כאשר ההתחשבות בנסיבות אישיות תהא מועטה, וזאת על מנת להרתיע אחרים.

[רע"פ 977/13 משה אודיזי נ' מדינת ישראל (20.2.13); רע"פ 4323/14 רוני מולדובן נ' מדינת ישראל (26.6.14)].

הצדדים אף אינם חלוקים לגבי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן, כאשר מדובר על אי הגשה במועד של 9 דו"חות תקופתיים בין החודשים יולי 2019 עד מאי 2020, כאשר סכום המס הנובע מהם עמד על כ-177,000 ₪; הגשת דו"ח תקופתי לחודש אפריל 2020 ללא צירוף תשלום על סך כ-8,000 ₪; ואי הגשת דו"ח חברה ודו"ח אישי לשנת 2018, כאשר המחזור העסקי המדווח למע"מ עמד על כ-4.2 מיליון ₪ - מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ל-7 חודשי מאסר בפועל.

8. המחלוקת בתיק זה נוגעת לגבי שאלת ההימנעות מהרשעה בדין. כפי שיפורט להלן, לאחר שקראתי את כתב האישום המתוקן בשנית, עינתי בתסקיר שרות המבחן, בטיעוני ב"כ הצדדים, בראיות ההגנה לעונש ובפסיקה הרלוונטית, באתי לכלל מסקנה שאין מדובר באחד המקרים החריגים והנדירים שיש לסטות מהכלל בגינו ולהימנע מהרשעה בדין.

9. כידוע, משנקבע שנאשם ביצע עבירה פלילית, הכלל הוא שיש להרשיעו בדין בגינה. שקילת הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים ונדירים בהם מגיע בית המשפט למסקנה שלא מתקיים יחס הולם בין הנזק שייגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו לבין התועלת שתיצמח לאינטרס הציבורי מן ההרשעה. בפסיקה עקבית ומושרשת נקבעו שני מבחנים עיקריים לבחינת שאלת הימנעות מהרשעה - האחד, האם חומרת העבירה ונסיבותיה מאפשרות, בנסיבות הענין, להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (גמול, הרתעת היחיד, הרתעת הרבים); והשני, האם הוכח במידה גבוהה של וודאות שהרשעה בדין תביא לפגיעה ממשית בשיקומו של הנאשם ותסב לו נזק קונקרטי, בין היתר, לעיסוקו ולפרנסתו, כשכבר נקבע בפסיקה, לא אחת, כי על הנאשם רובץ הנטל להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכווי שיקומו ולבסס פגיעה זו בראיות של ממש.

[ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337; רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14); רע"פ 1535/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל (15.3.20); רע"פ 6117/23 נוה ואח' נ' מדינת ישראל (2.5.24)].

לא זו אף זו, הפסיקה הכירה ב"מקבילית הכוחות" באשר ליחס בין חומרת העבירה ונסיבותיה לבין מידת הפגיעה שעל הנאשם להוכיח, דהיינו, ככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש המבקש להימנע

מהרשעה להוכיח פגיעה קונקרטיה ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. וגם ההפך הוא הנכון. ככל שמעשה העבירה קל יותר אפשר שבית המשפט ייטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר.

[עפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.2.12)].

10. במקרה דנן, באתי למסקנה שעניינו של הנאשם אינו צולח את שני המבחנים שנקבעו בפסיקה.

לענין חומרת העבירות ונסיבות ביצוען. הגם שמדובר בעבירות שאינן דורשות יסוד נפשי של כוונה מיוחדת או כוונה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, הרי שלא ניתן לזלזל בחומרתן, בנפוצותן, בעובדה שתדיר הן מבוצעות על ידי אנשים נורמטיביים, בנזק שהן גורמות לקופה הציבורית, בצורך בהפעלת מנגנונים על ידי רשויות המס והמדינה על מנת להנפיק שומת אמת, ובהוצאת שומת אמת וגביית המס, באיחור.

משכך, ברור שאין מדובר בעבירות "טכניות" שפגיעתן באינטרס הציבורי פעוטה או קלת ערך, חרף העובדה שבנסיבות מסוימות, ובהתקיים קריטריונים שנקבעו ברשות המיסים, העבירות יכולות להיות מנותבות להליך מנהלי ולהטלת קנס מנהלי חלף הגשת כתב אישום פלילי.

הפררוגטיבה להחליט אילו מקרים ינותבו להליך מנהלי ואילו מקרים ינותבו להליך פלילי, כאמור, היא של המאשימה, ובית המשפט אינו מחליף שיקול דעתו בשיקול דעת מנהל מע"מ, פקיד השומה או מנהל מחלקת עיכוב הליכים בפרקליטות המדינה, כמי שמקיים ביקורת שיפוטית על החלטת המאשימה שלא להיעתר לבקשת נאשם להמיר את כתב האישום בקנס מנהלי, משעומדת לה חזקת תקינות המנהל ובהיותה פועלת בהתאם להנחיות פנימיות שקבעה לעצמה.

ועוד לענין חומרת העבירות ונסיבות ביצוען. מדובר בביצוע עבירות רבות, 12 במספר, מתחום המע"מ ומתחום מס הכנסה, בהיקפים שאין להקל בהם ראש - 9 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד, בתקופה ממושכת שמיוולי 2019 ועד מאי 2020, כשסכום המס המצטבר עמד על כ-177,000 ₪; הגשת דו"ח מע"מ לחודש אפריל 2020, מבלי שצורף לו המס הנובע בסך כ-8,000 ₪; ואי הגשת דו"ח חברה ודו"ח אישי אודות הכנסותיהם של הנאשמים בשנת 2018, כשמחזורה העסקי של הנאשמת עמד על למעלה מ-4 מיליון ₪.

11. כפי שפורט לעיל, הפסיקה מתייחסת לעבירות המס בכלל, גם לעבירות אי הגשת דו"ח במועד, בחומרה, וקובעת שיש להשית בגינן עונשים הולמים, כאלה שירתיעו עבריינים בכוח מלעבור את אותן עבירות ולשבש את עבודתן של רשויות המס. נוכח זאת, נראה שעבירות אלה, כלל, אינן מתאימות לשקילת הימנעות מהרשעה.

כך, למשל, נקבע ברע"פ 9/09 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

"במאמץ לשכנע כי יש לסטות מקביעותיה של ערכאת הערעור, אשר שינתה מהחלטתו של בית-משפט השלום ופסקה כי בנסיבותיה של הפרשה דנן אין מקום להימנע מהרשעתו של המבקש, טוען בא-כוחו בבקשה זו כי יש להבחין בין עבירה של אי הגשת דו"ח מס במועד - המעשה שיוחס למבקש, לבין יתר עבירות המס, הנושאות ממד של חומרה יתרה. נקיטתה בידי המשיבה של 'רטוריקת הפחדה', לשון הבקשה, בהקשרה של הימנעות מהגשת דו"ח אינה הולמת, כך נטען, התדיינות משפטית שענינה עבירה זו. איני רואה כל יסוד לדבר. כפי שציין בצדק בית-המשפט המחוזי (כבוד השופטים צבן, בן-עמי וכרמל), הדו"חות השנתיים שעל נישומים להגיש לרשות המסים משיתים את הבסיס לקיומה של מערכת המס ולפעולתה התקינה. הגשתו של דו"ח מס אינה ענין טכני פעוט ערך. הדו"חות המוגשים משמשים כלי ראשון במעלה בידיה של רשות המסים במילוי חובתה לקיים הליך גבייה סדור והוגן. בדרישת ההגשה אין להקל ראש, והדבר מתבטא גם בסנקציה הנלווית להפרתה... והיות שבמקרה דנן הביא בית-המשפט המחוזי בחשבון את נסיבותיו המקלות של המבקש - ולראיה כי לא גזר לו אלא עונש של מאסר על-תנאי, איני רואה כל מקום להתערב בהכרעתו."

וכך גם נקבע בעניינו של נאשם עורך-דין, ברע"פ 737/11 אביטן מלכיאלי ואח' נ' מדינת ישראל (9.5.11):

"אני מסכים מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי הסימנים המיוחדים שביקש בית משפט השלום למצוא במבקש דנן כחריג לכלל ההרשעה בדין, אינם מיוחדים כלל ועיקר דווקא למבקש דנן אלא כוחם עימם ביחס למרבית הנאשמים בעבירות מסוג זה. על כן אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי לאור החשש כי בהימנעות מהרשעה במקרה דנן יהיה כדי לשמוט את הבסיס ממדיניות האכיפה הראויה הנדרשת והמתבקשת של עברייני מס, גם בעבירות של אי הגשת דו"חות."

[וראה גם: רע"פ 6271/13 בן סנן נ' מדינת ישראל (17.9.13); רע"פ 4606/01 סופר נ' מדינת ישראל (3.1.02); ע"פ (מחוזי ב"ש) 23992-06-13 מדינת ישראל נ' אבו עמאר (10.7.2013)].

12. משכך, הרי שחומרת העבירות ונסיבות ביצוען אינן מאפשרות שקילת מהלך חריג ונדיר של הימנעות מהרשעה בדין.

13. למעלה מן הנדרש, אציין שלא שוכנעתי שעניינו של הנאשם צולח את המבחן השני, דהיינו שהוכח נזק קונקרטי שייגרם לשיקומו של הנאשם או לתעסוקתו ופרנסתו.

**ראשית**, הנאשם ציין בפני שרות המבחן שהוא "עובד כעצמאי המספק ציוד אפיה למאפיות שונות ברחבי הארץ". כלומר, עבודתו בכנסת במסגרת המכרז בו זכה באפריל 2024 אינה עבודתו היחידה, ואף אם הרשעתו בדין תביא להפסקת ההתקשרות עם מזנון הכנסת, הרי שלכל היותר יגרע מהיקף תעסוקתו של הנאשם מקבל שרות אחד מני רבים.

**שנית**, עיון בתנאי המכרז ובהצהרה עליה נדרש הנאשם לחתום (**נע/1**) מעלה שאכן הנאשם נדרש לבחור בין 4 אפשרויות הצהרה - האחת, לפיה עד למועד האחרון להגשת הצעות במכרז לא הורשע המציע ביותר משתי עבירות; השניה, לפיה המציע הורשע ביותר משתי עבירות, אך במועד האחרון להגשת ההצעה למכרז חלפה שנה ממועד ההרשעה האחרונה; והשתיים האחרונות עניינן בעבירות לפי חוק להגברת האכיפה על דיני העבודה, שאינן קשורות לענייננו. ואולם, לא עולה, בהכרח, שתופסק ההתקשרות עם הנאשם, שכאמור החל עבודתו במזנון הכנסת עוד באפריל 2024, ויתכן שהדבר נתון לשיקול דעת מנהלי המכרז.

**שלישית**, התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם אינו חיובי ואינו ממליץ על הימנעות מהרשעה בדין. כידוע, על מנת לסטות מהמלצה שלילית של שרות המבחן נדרשים טעמים מיוחדים, וכאלה אין בנמצא. נהפוך הוא. הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו, הוא נקט במינימליזציה של המעשים והקל ראש בחומרם, הוא התנהל בצורה מניפולטיבית, לא התייצב לבדיקת שתן לאיתור סמים, שרות המבחן התרשם מסיכון להישנות עבירות ונמנע מלהמליץ על הימנעות מהרשעה.

14. עיינתי בפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשמים. רובה ככולה ניתנה על ידי ערכאות דיוניות (בתי משפט שלום) שאין להם כוח מחייב או מנחה. אתייחס, אפוא, לזו שניתנה על ידי ערכאות הערעור.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 11693-01-14 **מדינת ישראל נ' לבי** (18.2.14) נדון עניינו של נאשם שביצע 4 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד. בית משפט השלום ביטל הרשעתו, בין היתר, נוכח ראיות שהצביעו על פגיעה בעיסוקו בשל שלילת סיווג בטחוני שניתן לו כקבלן. ערעור שהוגש על ידי המדינה התקבל, הנאשם הורשע ונגזרו עליו מאסר על תנאי וקנס.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** (15.7.12) אושרה החלטת בית משפט קמא להימנע מהרשעת נאשם שביצע 9 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד ו-2 עבירות של אי קיום דרישה להגיש הצהרת הון, בהתקיים נסיבות חריגות ויוצאות דופן העולות כדי "הגנה מן הצדק". במקרה שם נקבע שרשות המיסים פעלה בניגוד לחוק, לפסיקה ולהנחיות האוסרות על הטלת קנסות ועיקולים, כפי שהוטלו על הנאשם, בגין איחורים בהגשת דו"חות כשמוגש כתב אישום, ובכך גרמה נזקים עצומים לעסקו ולתפקודו במשך שנים. כמו כן, נקבע שנציגי המאשימה הבטיחו לנאשם שבמידה ויגיש את הדו"חות יומר כתב האישום לקנס מנהלי, דבר שלא נעשה; וכי בעקבות התנהגותה של רשות המיסים שלא כדין, היא נותרה חייבת לו סך של כ-50,000 ₪. עוד הוכחה פגיעה קונקרטיה בתעסוקת הנאשם במידה ויורשע בדין.

עם זאת, הודגש כי הסרת מחדלים, כמו גם חלופי הזמן, אין בהם, לכשעצמם, כדי להצדיק צעד של



הימנעות מהרשעה, שכן על פי ההלכה הפסוקה הסרת מחדלים וחלוף זמן יכולים לגרום להקלה בעונש.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 26177-05-14 **בהרב נ' מדינת ישראל** (22.2.15) נדון עניינו של נאשם שהורשע ב-7 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ ונדון למאסר על תנאי וקנס. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וביטל את ההרשעה, נוכח נסיבות "חריגות, מיוחדות ויוצאות דופן". נקבע שהעיכוב בהגשת הדו"חות נבע מעיכוב בהעברת כספים שהגיעו לו מצד לקוחות ציבוריים, כאשר רשות המיסים הסכימה להגיע עמו להסדר פריסת תשלומים; הוכח שהרשעה בדין תביא לפגיעה מוחשית, קונקרטיית ומובהקת בחברה שבבעלותו המעסיקה עובדים רבים; ותסקיר שרות המבחן שהוגש בעניינו חיובי ביותר והמליץ על ביטול ההרשעה.

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 23401-11-11 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (1.2.12) נדון עניינו של נאשם שביצע עבירה של הגשת דו"ח תקופתי למע"מ ללא התשלום הנובע ממנו. בית משפט השלום נמנע מלהרשיע את הנאשם בדין. בית המשפט המחוזי בא לכלל מסקנה שלא קיימת הצדקה מובהקת, במקרה ייחודי זה, להתערב בהחלטה. זאת נוכח העובדה שבנו של הנאשם, הנאשם הנוסף בפרשה, שהיה עליו לתת את הדין על מעשיו, אך נמלט לחו"ל, היה הרוח החיה בעבירה והנאשם פעל מתוך רצון מוטעה, אך תמים, לאפשר לבנו מרחב פעולה מתוך אמונה שיצליח להשתקם כלכלית ולהחזיר חובותיו. נקבע שקם גם ספק בידיעתו של הנאשם בדבר כוונת הבן שלא להעביר את כספי המס. עוד הוכחה פגיעה קונקרטיית בפרנסת הנאשם לו יורשע בדינו.

15. עניינו של הנאשם שלפניי שונה בתכלית מעניינם של הנאשמים שנדונו בפסיקה דלעיל, הן מבחינת נסיבות המעשה והן מבחינת נסיבות העושה.

16. לפיכך, בקשת ההגנה להימנע מהרשעת הנאשם נדחית.

17. אחר אלה, אין חולק שאת עונשו של הנאשם יש למקם בתחתית מתחם העונש ההולם.

הנאשם כבן 48, נשוי ואב ל-4 ילדים, נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא, הודה בהזדמנות הראשונה וחסך בזמן שיפוטי יקר; הנאשם אדם חיובי, תורם לחברה; הנאשם הסיר את המחדלים הפליליים; והעבירות בוצעו לפני 5 ו-6 שנים.

18. **לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, וגוזר עליהם את העונשים הבאים:**

## נאשמת 1

קנס בסך 2,500 ₪. הקנס ישולם הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל ביום 15.3.25. לא ישולם תשלום במועד יעמוד כל הסכום לפירעון מידי.

## נאשם 2

- א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום שלא יעבור עבירה בה הורשע.
- ב. קנס בסך 2,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל ביום 15.3.25. לא ישולם תשלום במועד יעמוד כל הסכום לפירעון מידי.
- ג. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע אחת העבירות בהן הורשע למשך שנתיים מהיום כאשר ההתחייבות היא על סך 5,000 ₪. **הנאשם התחייב לפני.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

**ניתן היום, י"ג שבט תשפ"ה, 11 פברואר 2025, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אביבה גטה, הנאשם ובאת-כוחו.**